

Informasjonsblad for den katolske menigheten i Drammen

ST. LAURENTIUS

Budstikke

Nr. 1-2015 | 72. årgang

Påskeglede

BUDSTIKKE NR 1-2015

Ansvarlig redaktør:

p.Johannes Hung Manh Vu

Redaksjon:

Mang Van Le, Hilde Schlaupitz, Trond Aaring og Tuan Ba Mai

Trykk: Zoom Grafisk**Forsidebilde:** MLV**Sogneadministrator:**

p.Johannes Hung Manh Vu

Tlf.: 905 25 631

e-post: Johannes.Hung@hotmail.com**Kontortid**

Tirsdag – fredag: 10.00 – 14.00

Mandag og lørdag har vi stengt

Kan kontaktes utenom kontortid

når det gjelder viktig saker

Webside for St. Laurentius menighet i Drammen:drammen.katolsk.no**Felles webside for Den Katolske kirken i Norge:**www.katolsk.no**Gaver til St. Laurentius katolske menighet kan sendes til:**

Postgiro: 0540 0474542

Bankgiro: 2200 5102301 (DNB)

St. Laurentius budstikke er menighetsbladet for St. Laurentius katolske kirke i Drammen. Menigheten har over 7000 medlemmer i 14 kommuner. Budstikken sendes til alle registrerte katolske husstander i Drammen, Flesberg, Hurum, Lier, Kongsberg, Modum, Svelvik, Sande, Nedre Eiker, Øvre Eiker, Uvdal, Rollag, Røyken og Sigdal.

Budstikkens innhold

- 3 Redaktøren har ordet
- 4 Brev til menighetene
- 5 De store spørsmålene
- 6 Gudstjeneste i Bragernes kirke 18. januar
- 7 Barnegruppe og vietnamesisk katekese i samarbeid
- 8 Påskeverksted for barnegruppe
- 10 St. Laurentius Caritasgruppe
- 11 Dueflokken
- 12 Siste del av Jakobsveien i Spania
- 16 Kalender

Redaksjonen ønsker alle lesere en velsignet påkehøytid!

Redaktøren har ordet

Påske - Oppstandelse

Kjære brødre og søstre i Kristus!

Kanskje har mange av oss stilt seg spørsmål om hvordan det skal gå med mennesket etter døden? Skal menneskene være tause, glemt i jorden og skal alt være tomhet? Skal alle ting som vi har tenkt og gjort i vårt liv være forgjeves? Da har vi ingen fremtid, og vårt liv blir avsluttet med en katastrofal og urimelig død; fordi døden ødelegger alle ting som menneskene har samlet: kunnskap, posisjon, penger og også familie.

Med en slik utsikt er livet i denne verden helt meningsløst. Fordi menneskets anstrengelser for å komme videre er håpløse anstrengelser, en forgjeves prøvelse. Og for de troende ville også deres tro være en illusjon. Men vi kristne vet at korset ikke bare er et tegn på døden, det er også tegn på solidariteten mellom mennesker som samles i troen, det er tegn på frelsen som de troende etterlever. Slik at døden ikke er en forferdelig avslutning, men at den gir mennesket som skapning et intimt forhold til sin Skaper. Døden gir oss et nytt liv lik såkornet i jorden som er tørket inn for å spire og gro.

Påskentattens evangelium forteller: «Søndag morgen ved soloppgang kom kvinnene til graven - hvor Jesus var begravet - med salven de hadde gjort i stand» (Luk 24,1). Hvem var kvinner? Lukas skriver klart og nøyaktig: «Det var Maria fra Magdala og Johanna og Jakobs Maria, og andre med dem» (24,10). Jesus av Nasaret var deres håp og forsvar, men han var borte allerede, han var død. Så skulle deres fremtid være mørk. Med engstelse og sorg gikk kvinnene ut til graven. Men foran den stille og ensomme graven ble deres håp tent igjen: «Da fant de steinen veltet bort fra gravkammeret og gikk inn, men Herrens legeme var ikke å finne» (24,2-3). Dette kunne være på grunn av at Jesu legeme var stjålet av røvere. Men dette tyveriet skulle ikke kunne skje, for graven hadde vært sterkt bevoktet. «Mens de stod der og visste verken ut eller inn, fikk de se to menn foran seg, i klær som blinket og lyste... Og de to sa til dem: "Hvorfor søker der den levende blant de døde? Han er ikke her, han er oppstanden!"... Da mintes de hans ord, og de vendte tilbake og fortalte alt dette til de elleve og til alle de andre» (24,4-6).

Paulus uttrykker det slik: «Er Kristus ikke oppstanden, da er kirkens forkynnelse uten innhold og vår tro uten mening..., vår tro er en illusjon» (1Kor 15,14.17). Jesus, vår Frelser, som ble korsfestet og var begravet, måtte stå opp fra de døde for at menneskets liv ikke skal være forgjeves, for at vårt livsløp ikke skal være kort, lik såkornet i jorden som må være tørket inn for å spire og gro.

De fleste av oss har minst en gang i året besøkt sine avdøde på kirkegården på julaften, nyttårsaften eller på Allesjeler dag den 2. november. Foran stille og ensomme graver føler vi vår avmakt overfor døden, vi synes at forholdet mellom de levende og de døde er hindret av en usynlig mur. Og med sorg minnes vi våre avdøde og ber for dem. Men døden er ikke det endelige målet for menneskene, og oppstandelsen er ikke å vende tilbake til det gamle liv. Såkornets stillhet og død i jorden er en nødvendighet for at det skal spire og vokse opp, det skal ha nytt liv. Også påskeegget har en god symbolikk om oppstandelse og nytt liv.

Kvinnene vi møter i påskeevangeliet var fulle av engstelse og uten håp etter Jesu død. Men nå er deres liv fornyet, de har fått nytt liv, de har stått opp fra det gamle liv. Hver gang vi feirer påske burde hver av oss spørre seg selv: er jeg fornyet, har jeg fått nytt liv, har jeg oppstått eller fortsetter jeg å leve i min gamle person? I stedet for å spørre: hvordan skal det gå med meg etter døden!

Jeg ønsker dere i denne mening en nåderik, velsignet og gledefull påskefest.

Johannes Vu Manh Hung

Kjære troende,

Som det har fremkommet i media, foretok politiet i Oslo torsdag den 26. februar en ransakelse av bispedømmets lokaler i Akersveien 5. Bakgrunnen var mistanke om at bispedømmet har registrert flere katolikker som medlemmer enn det er grunnlag for. Videre er det tatt ut en foreløpig siktelse mot bispedømmet, en ansatt i administrasjonen – og meg.

Min stab og jeg er svært ulykkelige over denne situasjonen. Vår hensikt har aldri vært å registrere noen mot deres vilje, eller å motta støtte for ikke-katolikker. Likevel må vi se i øynene at det beklageligvis har skjedd feil. Vi arbeider nå hardt for å sikre at våre medlemsregistre er korrekte, og gjør vårt ytterste for å gi politiet all den informasjon de trenger.

Vi gjør også våre egne undersøkelser. Jeg satte i januar i gang en uavhengig, intern granskning for å finne ut hva som har skjedd. Vi venter nå på denne rapporten og vil holde menighetene informert om konklusjonene.

Denne saken er en stor belastning for bispedømmets administrasjon og for meg selv – men ikke minst for dere troende, som nå belastes med noe dere ikke har ansvar for. Vit at dere er i mine tanker og bønner i denne vanskelige tid. Jeg er også takknemlig om dere kan be for mine medarbeidere og meg.

In Christo,

Bernt I. Eidsvig
**Biskop av Oslo og Apostolisk administrator av
Trondheim Stift – Midt-Norge**
Oslo, den 27. februar 2015

*Brev til menighetene fra
biskop Bernt I. Eidsvig
Skal leses opp i messene helgen
28. februar – 1. mars 2015.*

Jeg har undret meg over at de fleste personlige katolske nettstedet og blogger er skrevet av konvertitter, eller av folk som er i ferd med å konvertere. Likeledes har jeg altså observert at «innfødte katolikker» (også kalt «krybbekatolikker» fordi de har vært så heldige å få inn troen allerede fra krybben) i mindre grad synliggjør sin tro i nettverdenen.

Dette er jo en interessant observasjon, så jeg tenkte litt over det og det kom etterhvert så mange tanker rundt det at jeg ville skrive litt om det.

Rent grunnleggende, tror jeg at konvertitter har et behov for å bevisstgjøre seg selv på den tro de har kommet fram til, og som altså ender med noe så alvorlig som en «konvertering». Derfor er det naturlig å prøve sine ideer og oppfatninger i det offentlige rom, slik at troen på disse kan styrkes eller svekkes, alt avhengig av hvor mye sannhet de inneholder. Jeg har etterhvert funnet ut at det er sannheten som best tåler livets test og det er også sannheten som i lengden best lar seg forsvare offentlig.

Derfor er konvertitter hva de er, nettopp fordi de, ofte i livets mørketid nådeløst er blitt tvunget til å ta stilling til en rekke spørsmål som "de innfødte" har fått presentert som fakta allerede fra fødselen av. Noen av disse spørsmålene som man må bevisstgjøre seg på, og helst kunne gjøre rede for svaret på er slike som disse:

Dersom Luther mente at hele Kirken står eller faller på spørsmålet om rettfærdiggjørelsen - må man ikke da finne ut hvem som har rett i dette spørsmålet før man forkaster Kirken?

Dersom man finner at Gud aldri hadde ment at kirken skulle bygges på nytt etter 1500 år basert på "skriften alene" - må man ikke da finne nye autoriteter å støtte seg til i forståelsen av skriften før man forkaster Kirken?

Dersom man finner at den autoriteten er hele ansamlingen av biskoper og kirkefedre helt tilbake til apostlene - må man ikke da sette seg litt inn i hva disse lærte og praktiserte før man forkaster Kirken?

Dersom man finner at Peter likevel, fra de tidligste tider har hatt et primat som gikk i arv - bør man ikke da se om det finnes bevis for at dette primatet et eller annet sted i historien er trukket tilbake av Gud før man forkaster Kirken?

Dersom det blir hevdet at læren ble så mye endret i løpet av middelalderen at man ikke lenger fant frelse - bør man ikke da granske dogmehistorien for å se om denne er konsistent før man forkaster Kirken?

Dersom det blir hevdet at reformasjonen "reddet oss fra Romerkirkens tyranni", bør man ikke da lese sin historie og se om dette stemmer med den norske folkesjela i 1537 før man forkaster Kirken?

Dersom det blir hevdet at Kirken er «den store skjøgen» og paven er «antikrist» - bør man ikke da se etter alternative oppfyllelser av disse profetiene i historien før man forkaster Kirken?

Dersom det stadig hevdes at «Guds Rike» bare er i himmelen og ikke også på jorden - bør man ikke da se på hvordan de første kristne tolket dette før man forkaster Kirken?

Dersom det i en protestantisk menighet stadig fremsettes nye doktriner som hevdes å være «nye åpenbaringer» av skriften, bør man ikke da sette seg inn i heresi-historien og se om det ikke er visse likheter med denne før man forkaster Kirken?

De store spørsmålene

Fra konvertittens dagbok 01.09.2009

Dersom det blir hevdet at skillet mellom Kirken i øst og i vest skyldes romersk hovmod eller heretiske dogmer, bør man ikke da se litt på opphavet, bakgrunnen og utviklingen for menighetene i «det nye» og «det gamle» Roma (Konstantinopel og Roma) før man forkaster den Katolske Kirken?

Dersom det blir hevdet at man bør være så katolsk (eller ortodoks) som mulig i troen, men likevel ikke kalle seg katolikk, bør man ikke da se hva Jesus, apostlene og de tidlige kirkefedrene sa om kristen enhet før man forkaster Kirken?

Dersom det blir hevdet at protestantismen er gjenopprettelsen av den opprinnelige tro, bør det ikke da være enkelt å peke ut det «kirkesamfunnet» som faktisk har en slik tro blant tusenvis av forskjellige retninger før man forkaster Kirken?

Dersom det blir hevdet at en slik utpeking er opp til hver enkelt å utføre, men at hver mann likevel ender opp med hvert sitt valg - er det ikke da en logisk konklusjon at maksimalt en av disse har rett og at man da må tenke seg nøye om før man forkaster Kirken?
osv...

Dette er spørsmål som alle katolikker, men spesielt konvertitter bør kunne gjøre rede for, og da har de jo litt å pusle med en stund. Derfor er det ikke underlig at konvertitter har et ønske om å dele med andre det som de har vært gjennom på sin reise. Jeg tror dette er grunnen til at det er større apologetisk aktivitet på nettet blant konvertitter enn blant «krybbekatolikker».

Trond Jørgensen

Gudstjeneste i Bragernes kirke 18. jan

I lyset av det økumeniske samarbeidet med andre kirkesamfunn var det bønn for kristen enhet med gudstjeneste i Bragernes kirke søndag 18.jan. Fra St.Laurentius menighet kom pater Johannes sammen med noen av våre medlemmer og det filippinske koret. Deltagere kom også fra Bragernes menighet, Baptist kirke, Filadelfia, og en ortodoks kirke gruppe fra Eritrea. En pastor fra Baptist kirke holdt preken. Vi sang salmer, ba forbønner og det filippinske koret, den ortodoks gruppen og Filadelfia hadde innslag med noe spesiell kulturell preg. Det var en fin opplevelse å være sammen og feiret gudstjeneste med andre kirkesamfunn.

Barnegruppe og vietnam- esisk katekese i samarbeid

Skidagen for disse barna ble lagt til på Landfalltjern der vinterlige omgivelser og flott solskinn skapte en fantastisk glede for både barna og foreldre som ordnet med grillmat til alle. Pater Johannes ble også med og viste oss skiglede fra hans side.

Påskeverksted for barnegruppe

Barna fra barnegruppe og vietnamesiske katekese hadde påskeverksted i menighetssalen. Der laget de ris og malte på påskeegg, og ble veldig fornøyde.

St.Laurentius Caritasgruppe

Trond O.Aaring, leder Caritasgruppen

Nytt lokal og språkkurs

I januarmåned avla jeg et besøk på det nye kontor til St.Laurentius Caritasgruppe som ligger i bygget til det gamle handelsgymnasium Gjerde.

Et gammelt klasserom ble pusset opp og er blitt til et lys og fint kursrom og senere kanskje kontor til informasjonssenter for invandrene. Jeg tok et lite intervju med Trond Aaring, leder i Caritasgruppe og primus motor for dette prosjektet:

- Trond, vi vet at du og Caritasgruppe har jobbet med dette prosjekt lenge. Hvordan fikk dere tak i dette lokalet og hvor mye koster det å leie?

- Vi fikk det gjennom en velvillig Glitreeiendom og med en overkommelig pris.

- Jeg ser at det pågår et norsk kurs for antageligvis noen polske elever med en kjent norsk-polsk lærer. Er det stor pågang til kurs her?

- Akkurat nå i begynnelsen noen få men vi håper at flere oppdager vårt tilbud og melder seg på.

- Du fortalte om et informasjonssenter som dere prøver å dra igang. Fortell litt om det.

- Vi håper å komme igang ganske snart. Her får du hjelp både til å søke jobb, hvordan å møte hverdags norske samfunn og litt juridiske hjelp.

- Takk for hyggelig samtale og takk for at jeg fikk komme. Lykke til videre i deres arbeid.

I skrivende stund er det blitt forandring i dette prosjektet og vi kommer tilbake med nye opplysninger når det blir avklart.

DUEFLOKKEN

Vårt ungdomslag Dueflokket hadde en overnattingshelg i menighets salen med aktiviteter og messedeltakelse.

På lørdag fikk de også besøk av en gruppe unge mennesker fra

KFUM-KFUK, en kristen organisasjon for unge menn og kvinner som vil vite litt om den katolske menigheten. Gjestene fikk en omvisning i selve kirkerommet, hadde en del spørsmål om messe og liturgi. De deltok også i kl.13:00 messe. Etter det ble de invitert på lunsj sammen med DUEFLOKKEN. De overrakt en gave til våre ungdommer som takk for at de fikk komme på besøk.

Siste del av Jakobsveien i Spania,

fra Leon til Santiago de Compostella

Jeg har også tidligere skrevet om mine turer på pilegrimsveien i Spania, også kalt Caminoen. Fra før av har jeg gått fra Roncevalles til Leon, en strekning på om lag 450 km. Jeg manglet derfor litt over 300 km fram til Santiago, men en syk og pleietrengende mann gjorde at jeg måtte vente lenge for å fullføre. Jeg turte ikke være utilgjengelig over lengre tid. Så døde min mann, og jeg fullførte pilegrimsvandringen nå på forsommeren.

Jeg ville gå alene, med tid til å tenke. Det anbefaler jeg dere. Bare da kan man oppleve veiens "mysterier". Jeg overnattet i herberger og pensjonater, men liker best herberger. Til tross for store sovesaler er nettene stille, bare litt snorking. Alle er trøtte når lyset slukkes kl.

22, for ut må man før kl. 8 om morgenen. Mine dagsetapper var fra 16 til 25 km, men over 20 km er i grunnen for mye for meg.

Det begynner å bli mange pilegrimer i mai, så jeg besluttet å ikke følge de faste dagsetappene, men å overnatte mellom disse. Selv om jeg ankom sent, var det bare én kveld jeg ikke fant en plass å sove. Det var på selveste 17. mai. Jeg tok meg god tid, stoppet for å se på kirker, dyr og naturen, det er å være pilegrim for meg. Jeg ville nyte Caminoen, ikke rase av sted. De siste 100 km fra Sarria til Santiago la jeg ned en blomst/sten ved hver merkesten til minne om min mann.

Reisen startet med tog fra Kongsberg til Leon. Det tok omtrent to og en halv dag, med alt fra sakte tog til lynraske franske tog. Jeg ankom Leon, sliten, kvelden 13. mai klar til å starte å gå neste morgen. Leon, en by full av historie som går tilbake til tiden før Kristus. Den hadde sin storhetstid som hovedstad i Castilla og Leon under Kong Alfonso VII. Han allierte alle betydelige kristne kongedømmer mot maurerne, og Leon ble viktigste by i det kristne Spania. Pilegrim eller ikke, Leon er verdt et besøk!

Jeg vil nå delen noen av erfaringene fra turen med dere og samtidig gi noen praktiske opplysninger for kommende pilegrimer. Aller først: Det viktigst er fotstell for å unngå blemmer, for det er det som fører til at en del må gi opp. Jeg anbefaler sokkeskift og å smøre føtter med vaselin, helst hver andre time, men det er vanskelig å gjennomføre. I allfall når det regner og når man er våt blir det fort gnagsår og blemmer.

14.05.: Leon-Villar de Mazarife, 22 km.

Jeg fant Caminoen og de gule pilene ved det store San Marco-klosteret, bygd på 1200-tallet som sykehus og kirke for fattige pilegrimer, nå et luksushotell (parador). Starten ble lang. På høysletta er det flatt, rett fram. Mange liker ikke å gå her, men jeg gjør det. Overnattet i Albergue San Antonio. Nytt sted, store sovesaler, og med mange dusjer, fin hage og hyggelig felles middag for pilegrimene på kvelden. I køya over meg lå Anna fra Thorshavn, Færøyene. Hun gikk med sin datter Emma som hadde vært alvorlig syk. Vi holdt sammen et par dager.

15.05: Mazarife–Hospital del Orbigo, 16 km.

Rett fram gjennom åkrene, på hvert kirketak et storkerede. Så mange storker! Tok igjen Anna og Emma. Sammen krysset vi den flotte romerske Puente de Orbigo-broen, 204 m lang. I middelalderen startet Malteser-ordenen et stort hospital for pilegrimer her. Stedet var så fint at vi bestemte oss for å finne et sted å overnatte. Så delte vi rom i Casa Nuestra Señora de Lourdes, hos en portugisisk dame. Hagen var full av blomster, et deilig sted. Hospital del Orbigo har også et fint herberge, Karl Leissner Refugio, ved siden av kirken.

16.05.: Hospital del Orbigo–San Justo de la Vega, 16 km.

En vakker og ikke krevende strekning. Fra høyden før San Justo de la Vega står det store Santo Toribio-steinkors. Herfra ser man ned mot Astorga. Jeg gikk til kveldsmessen i kirken Iglesia de los Santos Justo y Pastor. Så delte jeg igjen rom med mine venner fra Færøyene.

17.05.: San Justo de la Vega–Foncebadon, 25 km.

Jeg gikk igjennom Astorga uten å stoppe for å se på verken kirker, katedral eller bispepalass. Emma ville til sjokolademuseet, så våre veier skiltes her, og vi møttes aldri igjen. Det var deilig vær og aldeles nydelig natur. Lyng i rosa og lilla og gule ginister blomstret, en knallblå himmel og snødekte fjell i bakgrunnen. Planen var å overnatte i Rabanal del Camino, men der var det ingen plass i herberget, så jeg måtte fortsette fem tunge kilometer oppover til Foncebadon. Det gikk på ren vilje. Foncebadon er en fraflyttet fjellandsby, men med et enkelt herberge og et hotell. Hadde lest et sted at man skulle passe seg for ville hunder, men jeg så ingen.

18.05.: Foncebadon–Molinaseca, 19 km.

Jeg var tidlig avsted for å gå den muligens vakreste strekningen av alle. Stoppet ved Cruz de Ferro, høyeste punkt på caminoen, for å legge ned steinen hjemmenfra. Jeg gikk forbi Monjardin hvor Tempelordenen har et enkelt herberge og så nedover til vakre El Acebo. Innbyggerne her var i middelalderen fritatt for skatt, men som motytelse måtte de sette opp merkestaver i fjellet så pilegrimer skulle finne vei i snø og tåke, og de var pålagt å innlosjere slitne pilegrimer.

19.05.: Molinaseca–Cacabelos, 19 km.

Et slitsomt strekk siden mye var asfaltgåing. Gjennom Ponferrada, et større sted, gikk jeg sammen med to blide damer fra Madrid. Etter Ponferrada forandret naturen seg, det var vinåkre overalt. Jeg gjorde en feil ved å stoppe ved en av de mange vingårdene for prøvesmaking, men kom meg omsider videre og fram gjennom vinmarkene til den lille middelalderbyen Cacabelos. Cacabelos er koselig, og her var det et flott herberge (La Gallega) like ved Santa Maria-kirken.

20.05.: Cacabelos–Villafranca del Bierzo, 9 km.

Kort strekk, nesten hviledag, men i Villafranca ville jeg ha tid. Et viktig sted. Som eneste sted på Caminoen kunne pilegrimer som var alvorlig syke og ikke ville nå fram til Santiago, mota tilgivelsen (absalasjon) her. Bak porten Puerta del Perdon (tilgivelsesporten) i Santiago-kirken finnes en større pilegrimskirkegård. Jeg besøkte også den store San Fransisco-kirken. Den fokuserte at Frans av Assisi stoppet her da han gikk pilegrim til Santiago for 800 år siden i år. Selv overnattet jeg i St. Nicolas-herberget, et tidligere jesuittkloster. Fint herberge. Så var det pilegrimsmesse i Colegiata de Santa Maria. En nydelig kirke, men dessverre, trist, men jeg tror pateren der også hadde vært på prøvesmaking den dagen ...

21.05: Villafranca del Bierzo–La Faba, 21 km.

Vakker natur, særlig etter Ambasmestas, men så kom regnet. Lett i begynnelsen, men da jeg ankom La Faba, var jeg våt og kald. Den tyske Jacobs-foreningen som driver stedet, åpnet tidlig og hjalp oss med tørk av klær og sko. Det var kveldsmesse i deres vakre St. Andreas-kirke. Jeg ville overnatte her

for å gå de bratte 4 km opp til O'Cebreiro med morgenfriske bein. Vi, pilegrimer fra alle verdens hjørner, lagde og delte kveldsmaten, men dessverre jeg tror jeg fikk et par loppestikk her.

22.05.: La Faba over O'Cebreiro til Triacastela, 23 km.

Regn, ikke bare litt, men øs-pøs. Ikke fristende å forlate herberget. Fant landsbyens "bar" og tok en kaffe i håp om at det skal avta, men dessverre ... Stien oppover ble til en bekk av søle, småstein og kumøkk. Jeg så merket som viste at en går inn i fylket Galicia. Bra jeg tok med lue, men skulle hatt vanter og gamasjer også. Ser de runde "Pallozas"-steinhusene med halmtak, så typisk for O'Cebreiro. Nå sluddet det. Besøkte kirken Santa Maria la Real, kjent for miraklet i O'Cebreiro' julaften cirka år 1300. Det er vakkert her, men vel turistifisert. Det går bilvei hit, og det kommer "vanlige" turister. Jeg bestemte meg for å fortsette. Forbi monumentet av St. Roque, nedover til Triacastela. Fullt på herberget, men en dame hadde et rom med panelovn. Jeg måtte som hver kveld ta undertøy og sokkevask og få tørket klær og sko.

23.05.: Triacastela–Samos, 21 km.

Jeg hadde bestemt meg for å gå korteste vei til Sarria, ikke den lengre via Samos. Litt etter Triacastela deler veien seg. Heldigvis tok jeg feil i krysset, det var nok meningen, og kom til Samos med det store St. Julian Benediktiner-klosteret grunnlagt i år. 600, et av de største klostre i Spania. Omvisningen her og kveldsmessen med gregoriansk sang ble et av høydepunktene på hele turen.

24.05.: Samos–San Mamed, 11 km.

En trolsk stemning på stiene i de gjengrodde løvskogene, som å gå i trekorridorer. Vakkert, men øde. Ingen bar for å stoppe for en kopp kaffe, men avbefolkede små landsbyer med gjenspikrede vinduer. Tror en kan kjøpe seg billig hus her. Noen hunder var igjen, og jeg prøvde å ikke vise redsel. Overnattet i et fint herberge (Paloma y Leña) ca. 4 km før Sarria, herfra var det 115,5 km igjen til mål.

25.05.: San Mamed–Mogarde, 15 km.

Sola kom fram igjen, og det var fint å gå. Inn til og gjennom Sarria med et kort besøk i La Magdalena-klosteret. Nå var det merkbart flere pilegrimer underveis. Mange starter i Sarria for å oppfylle minstekravet på 100 km for "godkjent" pilegrims-turen. I Barbadelo er det et fint herberge, men for tidlig å bli, så jeg spiste litt sammen med en gruppe fra Manila. Utrolig, en av prestene kjente Pater Olivier, min venn og sjalesørger som hjalp meg etter min mann døde i Chiang Mai.

26.05.: Morgade–Gonzar, 16 km.

Fint lett kupert strekning nedover mot Portomarin. Etter å ha krysset broen, steg det jevn og trutt. Overnattet på herberget i Gonzar, og ble kjent med Victoria fra Columbia. Hun gikk for å minnes sin far som året før ble drept av FARC-gerilljan. Etter to år i fangenskap ble han selv skutt da han hjalp to yngre fanger å flykte.

27.05.: Gonzar–litt forbi Palas de Rei, 17 km.

Fint gånær. Hadde i tre dager forsøkt å kjøpe ny tannbørste! Glemte den igjen i Samos, men enten fantes det ikke butikk i landsbyene, de var for små og avbefolket, eller så var det siestatid. Også da jeg gikk igjennom Palas de Rei. Det regnet da jeg fant et overnattingsted, og jeg orket ikke gå tilbake. Det skulle gå enda to dager før jeg fikk kjøpt en, i Melide. Overnattingsteden Pension Ponterroxan var trist, men blekkspruten deres var god. Likevel, jeg anbefaler ingen å overnatte her!

28.05.: Palas de Rei–Melide, 17 km.

Terrenget er fint, opp og ned med små landsbyer i passe avstand. Regnet kom først like før Melida. Melida er et ganske stort sted og hadde tidligere flere hospitaler for pilegrimer siden to veier møtes her: Camino Frances og den som kommer nordfra og går over Oviedo. Det var også rester av hospitalet for leprasyke her, utenfor bymuren naturligvis. Gikk til kveldsmesse i den vakre romanesque Santa Maria-kirken.

29.05.: Melide–Brea, 24 km.

På med poncho over sekken i striregn. Det hadde regnet mye, og Caminoen var nå blitt sølete og glatt, en måtte balansere forsiktig med tung sekk på ryggen. Det er mange koreanere underveis, og jeg gikk nesten hele dagen bak to unge koreanske jenter. De er tålmodige, klager aldri. Denne dagen ble en prøvelse, men jeg klarte det. Etter 11 timer nådde jeg Brea. Der var det fyr på peisen, og etter pilegrimsmåltid med rødvin orket jeg så vidt klesvasken.

30.05.: Brea–Villamaior, 17 km.

Regnet sluttet. De første 4 km gikk langsmed en sterkt trafikkert vei, men deretter i fint terreng. Skogene her besto nå mest av eukalyptus. Lukter godt. Ble kjent med spanske Maria, og vi gikk sammen fram til Villamaior like etter Lavacolla. Her pleide pilegrimene vaske seg i elva for å ankomme rene til Santiago. Jeg overnattet på et hyggelig herberge, og det var god stemning, for målet nærmet seg. Det var bare ca. 9 km inn til katedralen. Jeg ville ankomme i fred og ro dagen etter i god tid før pilegrimsmessen kl. 12.

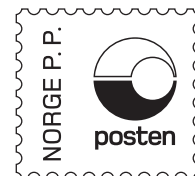
31.05.: Villamaior–katedralen i Santiago de Compostella, 9 km.

Sola skinte, og fra Monte Gozo høyden så jeg for første gang byen med katedralen i det fjerne. Under selve pilegrimsmessen kom plutselig tårene, hos meg og de fleste andre. Jeg og en helt fremmed koreansk dame holdt rundt hverandre. Det er slik: Veien tapper deg for alle krefter, men den gir deg tre ganger så mye tilbake.

Å komme fram var ikke målet for meg. Det å være underveis var det viktigste. Men det finnes jo flere veier som fører til Santiago de Compostella.

Hilde Schlaupitz

Returadresse:
Den Katolske menigheten
Cappelensgate 1
3016 Drammen

Kalender

29. mars - Palmesøndag

Messe på polsk	kl. 09.30
Velsignelse av palmer og felles prosesjon gjennom Drammen sentrum til Bragernes kirke	kl. 11.00
Deretter Herrens lidelseshistorie og nattverdliturgi i St. Laurentius kirke	
Messe på Kongsberg / polsk	kl. 13.00
Messe på polsk	kl. 16.30

DEN STILLE UKE

31. mars (tirsdag)

Oljevigselsmesse i St Olav domkirke i Oslo	kl. 18.00
--	-----------

02. april - Skjærtorsdag

Skjærtorsdags liturgi på polsk	kl. 15.00
Aftenmesse til minne om Herrens nattverd med fotvaskingen	kl. 18.00

03. april - Langfredag

FASTE OG ABSTINENSNDAG (kollekt til Det hellige land)	
Korsveiandakt	kl. 14.30
Herrens lidelseshistorie og tilbedelse av korset	kl. 15.00
Langfredags liturgi på polsk	kl. 18.00

04. april - Påskevigilien

(OBS. INGEN MESSE KL. 13.00)

Velsignelse av påskemat etter polsk tradisjon	kl. 09.00
– Błogosławienie pokarmów	kl. 10.00
	kl. 11.00
Påskevigilieliturgi på polsk	kl. 18.00
Påskennattsliturgi på norsk	kl. 21.00

05. april - Påskedag

Prosesjon og messe på polsk	kl. 07.00
Høymesse	kl. 11.00
Messe på Kongsberg / norsk	kl. 16.00
Messe på polsk	kl. 16.30

06. april - 2. påskedag (mandag)

Messe på polsk	kl. 09.30
Messe på norsk	kl. 11.00
Messe på litauisk	kl. 14.00
Messe på polsk	kl. 16.30

10. mai - 6. søndag i påsketiden

KONFIRMASJON	
Messe på polsk	kl. 09.30
Høymesse	kl. 11.00
Høymesse med konfirmasjon	kl. 13.00
Messe på polsk	kl. 16.30

14. mai - Kristi Himmelfart

Høymesse	kl. 11.00
----------	-----------

17. mai - 7. søndag i påsketiden

Søndagsmesse (norsk) på lørdag	kl. 13.00
Søndagsmesse (fransk) på lørdag	kl. 16.15
Søndagsmesse (polsk) på lørdag	kl. 19.00
Messe på polsk	kl. 09.30
Høymesse	kl. 11.00
Messe på polsk	kl. 13.00

24. mai - Pinsedag

Messe på polsk	kl. 09.30
Høymesse	kl. 11.00
Messe på Kongsberg / polsk	kl. 13.00
Messe på vietnamesisk	kl. 13.00
Messe på polsk	kl. 16.30

31. mai - Den hellige treenighet

FØRSTEKOMMUNION	
Messe på polsk	kl. 09.30
Messe på norsk m/1.kommunion	kl. 11.00
Messe på polsk m/1.kommunion	kl. 13.00
Messe på polsk	kl. 16.30

07. juni - Festen for Kristi legeme og blod

Messe på polsk	kl. 09.30
Høymesse med sakraments prosesjon til fire altere	kl. 11.00
Messe på Kongsberg / polsk	kl. 13.00
Messe på polsk	kl. 16.30

15. august (lørdag)

JOMFRU MARIAS OPPTAGELSE I HIMMELEN	
Høymesse	kl. 13.00
Maria-prosesjon til sentrum	kl. 14.00
Messe på polsk	kl. 19.00

23. august - 21. søndag i kirkeåret

PATRONATSFESTEN TIL ST. LAURENTIUS	
Messe på polsk	kl. 09.30
Høymesse – menighetsfest	kl. 11.00
Messe på polsk	kl. 16.30

* Lørdag 05. september kl. 10.30:
Innskriving til katekese for alle klassetrinn og konfirmanter i menighetssalen.

* I maimåned fra tirsdag – fredag kl. 18.00:
Rosenkransandakt og deretter messe.